

Ἀκολουθία Ὁσίων ΔΩΡΟΘΕΟΥ καὶ ΔΟΣΙΘΕΟΥ τῶν ἐν Γάζῃ

Ψαλλομένη τῇ 13^ῃ Αὐγούστου

EN ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΕΣΠΕΡΙΝΩι

**Εὐλόγησαντος τοῦ Ἱερέως ὁ Προοιμακός καὶ τό
Μακάριος ἀνήρ· εἰς δέ τό Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν
στίχους η' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς δ' καὶ
τῶν Ἁγίων δ'. Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.**

Τριάδος ἀκτῖνες τριλαμποῦς, σῆ ψυχῇ
ἐλλάμψασαι, τό τριμερές κατεφώτισαν, αὐτῆς
προάγουσαι, πράξεως εἰς ζῆλον, θεωρίας ὕψος τε, δί ἧς
ὡς δί ἐσόπτρου τόν γνόντα σε, ἑώρας Κύριον· νῦν δέ
πρόσωπον πρός πρόσωπον, καὶ γινώσκεις, ὥσπερ καὶ
ἐπέγνωσαι.

Οὐράνιος πόθος σε αἰεί, ἐτίθη μετάρσιον, θεόφρον
Πάτερ Δωρόθεε· τῶν σωζομένων γάρ, ἐν μοναῖς ταῖς
ἄνω, γενέσθαι ἐπόθησας, ζωῆς τε αἰωνίου συμμετοχος·
διό διώδευσας, τεθλιμμένην καὶ στενήν ὁδόν, τήν εἰς
ταύτην, ἄγουσαν ὡς γέγραπται.

Παμμακάρο Δωρόθεε σαυτόν, χαίρων
καθυπέβαλες, πολλοῖς ἀγῶσιν ἀσκήσεως, ἐν οἷς
καθύπερθεν, ἐπαναδειχθέντα, ἑαυτῷ παρέστησε,
Χριστός στεφανηφόρον σε ἔνδοξον, Ὅν καθικέτευε,

δωρηθῆναι τοῖς τιμῶσι σε, τήν εἰρήνην καί τό μέγα ἔλεος.

Παμμάκαρ Δωρόθεε ναοῦ, τοῦ τῆς Θεομήτορος, ἔνδον ἰαστάμενος ἔβλεψας, γραφήν κολάσεως, τοῖς ἀποκειμένοις, τοῖς τά φαῦλα πράξασι, καί δὴ ἐκθαμβουμένῳ παρίσταται, ἀνακοινοῦσα σοι, τά ὀρώμενα ὡς Ἄνασσα, ἢ τεκοῦσα τόν πάντων δεσπόζοντα.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῆς ἐνούσης τελειότητος τό ὕψος, ὀλοπόθως ἀναδραμεῖν ἐπό-θησας· ὅθεν δὴ τήν ὑπό τοῦ Κυρίου ὑποδειχθεῖσαν ἀρίστην ὁδόν, ἀνεπι-στροφῶς διώδευσας τήν ταπείνωσιν, ἐν ἧ σύνδρομον ἀναλαβῶν ἀπλανῆ τήν ὑπακοήν, ἀπταίστως οὐ ἐπείγου ἀνελήλυθας, θεόφρον Δοσίθεε· γέγραπται γάρ, ὅτι πᾶς ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται· ὡς οὖν τοῦ σοῦ ἤδη πόθου ἐντροφῶν, ἐποπτεύεις ὑπόθεν καί ἡμᾶς, κατευθύνων ἐν τρίβοις εὐθείαις, τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἵνα πόθῳ τιμῶμεν αἰεὶ, τήν πάντιμον μνήμην σου.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Εἴσοδος, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον τῆς ἡμέρας, Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σειράχ τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. β' 1 – 11).

Τέκνον, εἰ προσέρχη δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ, ἐτοίμασον τήν ψυχὴν σου εἰς πειρασμόν· εὐθυνον τήν καρδίαν σου καί καρτέρησον καί μή σπεύσης ἐν καιρῷ

ἐπαγωγῆς· κολλήθητι Αὐτῷ καί μή ἀποστῆς, ἵνα αὐξηθῆς ἐπ' ἐσχάτων σου. Πᾶν ὃ ἐάν ἐπαχθῆ, δέξαι καί ἐν ἀλλάγμασι ταπεινώσεώς σου μακροθύμησον. Ὅτι ἐν πυρί δοκιμάζεται χρυσός καί ἄνθρωποι δεκτοί ἐν καμίνῳ ταπεινώσεως. Πίστευσον Αὐτῷ καί ἀντιλήψεταιί σου· εὐθυνον τάς ὁδοὺς σου καί ἔλπισον ἐπ' Αὐτόν· οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον ἀναμείνατε το ἔλεος Αὐτοῦ καί μή ἐκκλίνετε, ἵνα μή πέσητε· οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον πιστεύσατε Αὐτῷ καί οὐ μή πταίση ὁ μισθός ὑμῶν· οἱ φοβούμενοι τόν Κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθά καί εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καί ἐλέους. Ἐμβλέψατε εἰς ἀρχαίας γενεάς καί ἴδετε· τίς ἐνεπίστευσε Κυρίῳ καί κατησχύνθη; Ἡ τίς ἐνέμεινε τῷ φόβῳ Αὐτοῦ καί ἐγκατελείφθη; Ἡ τίς ἐπεκαλέσατο Αὐτόν καί ὑπερεΐδεν αὐτόν; Διότι οἰκτίρμον καί ἐλεήμων ὁ Κύριος καί ἀφήσιν ἁμαρτίας καί σώζει ἐν καιρῷ θλίψεως.

Σοφίας Σειράχ τό Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ια' 10 - 20).

Τέκνον, μή περί πολλά ἔστωσαν αἱ πράξεις σου· ἐάν πληθυνῆς, οὐκ ἀθωωθήση καί ἐάν διώκης, οὐ μή καταλάβης καί οὐ μή ἐκφύγης διαδράς. Ἔστι κοπιῶν καί πονῶν καί σπεύδων. Ἔστι νωθρός καί προσδεόμενος ἀντιλήψεως, ὑστερῶν ἰσχύϊ καί πτωχεία περισσεύει· καί οἱ ὀφθαλμοί Κυρίου ἐπεβλεψαν αὐτῷ εἰς ἀγαθά καί ἀνώρθωσεν αὐτόν ἐκ ταπεινώσεως αὐτοῦ. Καί ἀνύψωσε κεφαλὴν αὐτοῦ καί ἀπευθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ πολλοί. Ἀγαθά καί κακά, ζωή καί θάνατος, πτωχεία καί πλοῦτος, παρὰ Κυρίου ἐστί. Δόσις Κυρίου παραμένει εὐσεβέσι καί ἡ εὐδοκία Αὐτοῦ εἰς τόν αἰῶνα εὐδοωθήσεται. Ἔστι πλουτῶν ἀπό

προσοχῆς καὶ σφιγγίας αὐτοῦ καὶ αὕτη ἢ μερίς τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ. Ἐν τῷ εἰπεῖν αὐτόν, εὗρον ἀνάπαυσιν καὶ νῦν φάγομαι ἐκ τῶν ἀγαθῶν μου, οὐκ οἶδε τίς καιρός παρελεύσεται καὶ καταλείψει αὐτὰ ἑτέροις καὶ ἀποθανεῖται. Στῆθι ἐν διαθήκῃ σου καὶ ὁμίλει ἐν αὐτῇ καὶ ἐν τῷ ἔργῳ σου παλαιώθητι.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ζ' 7).

Δίκαιος, ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῶ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῶν γενόμενος, ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς Ὅσιοις Αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς Αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Ἰδιόμελα.

Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος α'.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας,...

τῶν Ἀγίων. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τόν ἐν ὀλίγῳ τελειωθέντα, μακρούς δὲ πληρώσαντα χρόνους, Δοσίθεον τόν πανεύφημον, σήμερον εὐφημήσωμεν. Οὗτος γὰρ κομιδῇ νέαν ἄγων

τήν ἡλικίαν, Δωροθέω τῷ πάνυ προσελθῶν, ἀσκητικόν ὑπεισέρχεται στάδιον· ἐν ᾧ νεανικῶς ἀγωνισάμενος, πάντα τούς σύν αὐτῷ θαυμαστῶς υπερήλασεν, ἐγκρατεία συντόνω ἀλειφόμενος, καί τῇ ὑψοποιῶ ταπεινώσει ἐπερειδόμενος· νῦν δέ τῷ Ἀγωνοθέτῃ Χριστῷ στεφηφορῶν παριστάμενος, πρεσβεύει ὑπέρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Τοῖς ἀπ' αἰῶνος Ὅσιοις συναρίθμιος ἐν οὐρανοῖς γέγονας Δοσίθεε, ὅτι τοῖς ἴχνεσιν αὐτῶν προθύμως ἀκολουθῶν, ὁσίως τόν βίον διήνυσας· τά γάρ τῇ νεότητι σύντροφα πάθη, οἷα ἐπιθυμῖαι δυσκάθεκτοι, προτέτειαί καί ὑπερηφανίαι, ὀργαί θηριώδεις καί ὕβρεις, κημῶ τῆς ὑπακοῆς ἄγξας, προφητικῶς τήν ὁδόν σου κατώρθωσας, τούς λόγους τοῦ Κυρίου αἰεί φυλάττων· Ὅν νῦν καθικέτευε, τῶν ἐνοχλούντων καί ἡμᾶς παθῶν ἄνω-τέρους γενομένους, θεαρέστως βιοτεύσαι καί τῆς θείας δόξης σύν σοί ἀξιωθῆναι.

Ἦχος γ'.

Μέγιστόν σοι ἐγκώμιον, ὅτι μηδενός ὦν ἄν σοι προσετάχθη ὀλιγώρεις, ἀλλ' ἀόκνως καί φιλοπόνως ὑπέρ δύναμιν, πάντα κατορθοῦν αἰσίῳ γνώμῃ ἐσπούδαζες, παμμακάριστε Δοσίθεε, ὥσπερ εἰδῶς ὅτι παρά Κυρίου λήψη τήν ἀνταπόδοσιν, ἣν περ καί εἴληφας καί τῆς γνώμης τό πρόθυμον ἐπωνυμίαν προσέλαβες· ὑποτακτικός γάρ ἐπονομάζη, ὡς τῇ ὑποταγῇ αἰεί ἐμμένων.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Δόσις ἀγαθή, παρά τοῦ Πατρός τῶν φώτων ἐν σοί Δοσίθεε, ἢ ἐπ' ἔργοις ἀγαθοῖς ἐνέργεια. Θεός γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καί τό θέλειν καί τό ἐνεργεῖν, ἀλλά καί πρό τῆς σῆς γνώμης, δόσις ἀγαθή ἢ συνέργεια· ὅτι τῶ ἐν σοί ἐνεργοῦντι Χριστῶ, συνήργεις εἰς σωτηρίαν αἰώνιον καί δικαίωσιν· καί οὕτως ἀμφοτέρωθεν, ἐκ τε τῆς ἐνεργούσης ἐν σοί θείας δυνάμεως, καί ἐκ τῆς συνενεργούσης σου θελήσεως, φερώνυμον ἔχεις τήν κλήσιν, ἀξιάγαστε. Ἦδη δέ, καί τοῦ πλούτου τῆς δόξης τῆς κληρο-νομίας Αὐτοῦ, ἐν τοῖς Ἁγίοις ἐπαπολεύων, μέμνησο καί ἡμῶν πρός Κύριον.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. α'.

Νόμου καί Προφητῶν Σε, Χριστέ,...

Εἰς τόν Στίχον. Ἦχος πλ. α'. Χαῖροις ἀσκητικῶν.

Χαῖροις, ὁ τῶν παθῶν ἀνδρικῶς, καταφερόμενος αἰεὶ ἐν νεότητι, καθάπερ ἡ θεολόγος, διακηρύττει φωνή, ἀπολαύων μάκαρ τῆς νεότητος· τοσοῦτο Δοσίθεε, τό παθεῖν σε μηδέποτε, τά νεωτέρων, ἐξασκεῖσαι δέ μάλιστα, παναοίδιμε, ἐν σφριγώσῃ νεότητι, φρόνησιν ὡς πρεσβύτερος, ἐξ ἧς τήν διάγνωσιν, τῶν ποιητέων σε ἔσχες, οὐ ποιητέων τε ἅμα δέ· διό κατευθύνων, ἐπορεύου ἐν ὁδοῖς σου, ἀειμακάριστε.

Στ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Ἔργω τό τοῦ Ἰώβ ἐπί σοί, ἐπαληθεῦον καθορᾶται Δοσίθεε· μικρός γάρ τῇ ἡλικίᾳ, τῇ δέ σοφίᾳ πολὺς, ἐκ τῶν ἔργων μάκαρ ἀναδείκνυσαι· τοῦ γάρ Παντοκράτορος, ἀληθῶς σέ ἐδίδαξε, πνοή οὐ χρόνος, ἐπιγνῶναι σωτήριον, κριμα Ὅσιε, ὑπέρ μέλι

γλυκύτερον· ὅθεν τά μέχρι φάρυγγος, παρειίδες
ήδύνοντα, ἐν ἐγκρατεία βιώσας, ὑπομονῇ καί πραότητι
ῶν νῦν ἀπολαύεις, ἀντιδόσεις τε πλουσίως καί δόξαν
ἄληκτον.

Στ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τόν Κύριον.

Χαίροις, ὁ ὡς Δαβίδ Γολιάθ, παραταχθείς
ἀνδρειοφρόνως Δοσίθεε, ἐπάρσει τῇ οὐρανόθεν,
ἐκτιναξάση φρικτῶς, ἔωσφόρον πάλαι ἀστραπό-
μορφον· ἦν δέ ἐξενίκησας καί εἰς γῆν καταβέβληκας,
θωρακισάμενος, τῷ τῆς πίστεως θώρακι, τήν
ταπείνωσιν, ἀρετῶν τήν περίληψιν, ἔχων καθάπερ
κάδιον, ὡς λίθον ἐγκράτειαν, ὑπομονήν ὡς σφενδόνην,
ὡς βακτηρίαν τόν ἄρρηκτον, Σταυρόν καί δὴ ἤρας, ὡς
καλλίνικον τρόπαιον, τό ἐπιπείθεσθαι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον, τά στίφη τῶν μοναστῶν συνελθόντας, ἐν
τῇ πανσέπτῳ μνήμῃ τοῦ παμμάκαρος Δοσιθέου,
πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καί χρεωστικῶς αὐτόν
εὐφημήσωμεν· πᾶσαν γάρ γεηράν παριδῶν
προσπάθειαν, καί τῶν οὐρανίων τῷ πόθῳ ἐξαφθείς,
ἀσκητικοῖς ὑπέδυσ ἀγῶσιν, ἀκμαίῳ ἐν σώματι,
ὑπογραμμός ἡμῖν καί τύπος, τοῦ μονήρους βίου
γενόμενος. Ἀλλά δὴ καί χαρμονικῶς αὐτῷ βοήσωμεν·
χαίροις, τῶν ἐν νεότητι ὁ ποδηγός καί τῶν ἐν ἡλικία τό
ὑπόδειγμα· χαίροις, ὁ τῶν παθῶν τῆς νεότητος τόν
ἔσμόν, ὡς μελισσῶν διαλύσας πλάσματα, καρδίας
καθαρότητι· χαίροις, ὁ τόν Θεόν ἤδη ἀμέσως καθορῶν·
οἱ γάρ τῇ καρδίᾳ καθαροί, αὐτοί τόν Θεόν ὄψονται.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

**Νῦν ἀπολύεις, Τρισάγιον, Ἀπολυτίκια.
Τῆς Ἑορτῆς.**

Δόξα. Τοῦ ἁγ. Δοσιθέου. Ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Νέος γέγονας, Δαβίδ τόν χρόνον, τρόπον ἅμα τε,
ὡς γάρ ἐκεῖνος, τόν Γολιάθ μικρός ἐταπείνωσεν· οὕτως
ἀκμαίω αὐτός τε ἐν σώματι, ἐπαιρομένην ὀφρύν
κατηδάφισας, τήν ταπείνωσιν, τήν ὑψοποιόν
προθέμενος, ἦ σε εἰς δόξαν ἤγειρε Δοσίθεε.

Καί νῦν. Πάλιν τῆς Ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολόγιον, Κάθισμα τοῦ ἁγ. Δοσιθέου. Ἦχος α'. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Παιδάριον μέν ἦν, Σαμουήλ ὅτε βλέπων, ἐκλήθη καί χορῶ, Προφητῶν κατελέχθη, περίβλεπτος Δοσίθεε, καί αὐτός ἀναδέδειξαι, ἄγαν νέον ὦν, ἐν γε πολλοῖς πρεσβυτέροις, ὅτι φρόνησιν, πρεσβυτικήν σύ μετῆλθες, ἐν πᾶσι οἷς ἔπραττες.

Δόξα. Τό αὐτό.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τήν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τήν μετά δόξης Σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καί φρικτῇ, τῆς Σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπί τοῦ ὄρους Θαβώρ μετεμορφώθης. Ἠλίας καί Μωσῆς συνελάλουν Σοι, τούς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας, οἱ κατιδόντες Δέσποτα τήν δόξαν Σου, τῇ ἀστραπῇ Σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις, τό φῶς Σου λάμψας, φώτισον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Εἰς τήν β' Στιχολογίαν, Κάθισμα τοῦ ἁγ. Δωροθέου. Ἦχος πλ. δ'. Τήν Σοφίαν καί Λόγον.

Τήν σοφίαν τήν ὄντως καταμαθῶν, καί αὐτήν ἐπιμόνως ἐμμε-λετῶν, ἐγένου διδάσκαλος πρακτικός τοῖς μονάζουσι, τῆς σῆς καθάπερ βάσιν, ὑποθείς διαπράξεως, τό τοῦ Κυρίου σαφῶς ὑψωθήσεται, ὅς ἄν ταπεινώσῃ ἑαυτόν ἐν τῷ βίῳ· διό τεταπείνωσαι, ὑψηλός ὦν ἐκ πράξεως καί τούς πάντας σοφώτατα, ἐπαίδευσας μή ὑψηλοφρονεῖν, παρ' ὅ δεῖ φρονεῖν, μάκαρ Δωρόθεε, τοῖς ἔργοις ἀποδείξει, ἰσχυροτάτη χρώμενος.

Δόξα. Τό αὐτό.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπί τό ὄρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης ὁ Θεός, ἀναμέσον Ἡλιοῦ, καί Μωϋσέως τῶν σοφῶν, σύν Ἰακώβω καί Πέτρῳ καί Ἰωάννῃ· ὁ Πέτρος δέ συνών, ταῦτα Σοι ἔλεγε, καλόν ὧδε ἐστι, ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς, μίαν Μωσεῖ καί μίαν Ἡλίᾳ, καί μίαν Σοί τῷ Δεσπότη Χριστῷ. Ὁ τότε τούτοις, τό φῶς Σου λάμψας, φώτισον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Μετά τόν Πολυέλεον, Κάθισμα τοῦ Ἁγίου Δωροθέου. Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Χρυσός δοκιμάζεται, πυρί σοφία φησί, δεκτός δέ ὁ ἄνθρωπος, παρά Θεῷ ἀληθῶς, καμίνῳ ταπεινώσεως· ταύτην οὖν ἐγχωνεύσας, ἐπαι-ρόμενον θράσος, δόκιμον ἀπειργάσω, σεαυτόν διά τοῦτο, δῶμα δεκτόν τῷ Κυρίῳ, προσήγαγες Ὅσιε.

Δόξα. Τό αὐτό.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ἀνελθών σύν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καί ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός ἀπαστρέψας, σύν Μωϋσῇ Ἡλίας Σοι παρίστανται· Νόμος καί Προφήται γάρ, ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν, ὧ εἰς τήν υἰότητα, τήν φυσικήν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, Ὅν ἀνυμνοῦμεν, σύν Σοί καί τῷ Πνεύματι.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τό α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ.

Στ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

**Εὐαγγέλιον Ὅσιακόν (ζήτει ἐν τῷ Ὁρθρῶ τῆς
εορτῆς τοῦ ἁγ. Σάββα, τῆ 5^η Δεκεμβρίου).**

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τῶν Σῶν Ὁσίων...

Καί νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'. Στ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Ὅσιε Πάτερ, σύ ἄγαν σοφῶς, τό κρεῖττον περὶ
πλείστου ποιούμενος, τό χειρὸν εἰς οὐδέν ἐλογίσω, καί
τῶν περὶ Θεοῦ βουλημάτων καί ἐνταλμάτων, οὐδέποτε
ἀκηκοώς· μόνῳ δέ τῷ ἐμφύτῳ σοι νόμῳ παιδαγωγῶ, τό
πρῶτον χρησάμενος, διετέλεις πράττων τά τοῦ Θεοῦ· ὦ
νῦν παριστάμενος, πρέσβευε ὑπέρ ἡμῶν, τῶν
ὑμνούντων σε.

Οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς καί τῶν Ἁγίων δύο.

**Κανὼν πρῶτος. Ὡιδὴ α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τό
ἐρυθραῖον.**

Ὁ θείας φωτοφανείας ἔμπλεως, ταύτης μετάδος
μοι, τῷ τῆς σεπτῆς κοιμήσεως τῆς σῆς, προθεμένῳ τήν
μνήμην ὑμνεῖν καί τῶν δεινῶν ἀπάλλαξον, τῶν
καθ' ἐκάστην ἐνοχλούντων με.

Ἀπάσαις ὡς νουνεχῶς Δωρόθεε, ἀποταξάμενος,
βιωτικάις μερίμναις, τῷ Χριστῷ συνετάξω μακάριε, καί
τοῖς Αὐτοῦ ἐντάλμασιν, καθυπετάξω προθυμώτατα.

Νεάζων πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἤλασας, τοὺς τῆς
ἀσκήσεως, νεανικῶς ἀλλὰ γε ὡς Δαβίδ, Γολιάθ

καταβέβληκας, τὴν ἐπηρμένην ἄμετρα, ὄφρουν ἐχθροῦ
καρτερώτατε.

Θεοτοκίον.

Μεγάλα καὶ θαυμαστά ἐποίησεν, ὡς
προεφήτευσας, ἐν Σοί Ἄγνη Θεός ὁ δυνατός· πρὸ
αἰώνων προέγνω γάρ, ἀλλὰ δὴ καὶ προώρισε, Σέ εἰς
μητέρα τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ.

Κανὼν δεύτερος. Ἦχος πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαράω.

Τῶν παθημάτων τῆς ψυχῆς καὶ σώματος,
ἀλληλουχία τὸν νοῦν, πρὸς ἑαυτὴν στρέφειν,
κατεπείγει ὅλον μου· ὑγείαν οὖν δυσώπησον, πρὸς
Θεοῦ μοι πεμφθῆναι, ἵν' ἐμαυτοῦ νοῦν γενόμενος,
αὐθις ἀναμέλψω σε, Ὅσιε.

Τῆς τοῦ Ὑψίστου δεξιᾶς ἀλλοίωσις, ἢ σὴ
ἀλλοίωσις, καὶ γάρ αὐτὴ πάντως δύναμιν ἐποίησεν, ὡς
καθελούσα ὕψωμα, ἐν σοί γήϊνον ἅπαν, αὐτὴ καὶ νῦν
σέ ἀνύψωσεν, ὕψος εἰς οὐράνιον, ἔνδοξε.

Τίς μοί λοιπόν τά τῆς στρατείας σύμβολα; Τί
θεραπεία θνητοῦ; Τί μοί ἐλπίς μάχης; Τί τά ταύτης
τρόπαια; Μηδέν μετατρεπόμενα καὶ μόνην μηδεμίαν ἢ
παγιότητα ἔχοντα, ἔκραζε σοφῶς ὁ Δοσίθεος.

Θεοτοκίον.

Πᾶσαι βροτεῖαι ἐν χαρᾷ κινήσθωσαν, γλῶσσαι καὶ
ἔννοιαι, ἀνευφημεῖν πίστει, τό ἡμῶν καλλώπισμα,
Μαρίαν τὴν Θεόπαιδα· Αὕτη καὶ γάρ παρούσα, σαφῶς
δοξάζει τοὺς μέλλοντας, Ταύτης καὶ ὑμνοῦντας τά
θαύματα.

Ἰδιή γ'. Κανών α'. Εὐφραίνεται ἐπί Σοί.

Οἰδήματα τῆς σαρκός, ἐν ἐγκρατεία σύ κατεστόρεσας καί τήν ψυχὴν Ὅσιε, ἐν ἡρεμία διετήρησας.

Ἰδρύνθης ἐπ' ἀρραγοῦς, ὡς ἐπί πέτρας στεροῶς Ἄγιε, Χριστοῦ τῆς ἀγαπήσεως, ἐξ ἧς ἐτέλεις ἀκατάπτωτος.

Δυνάμει τῇ πρὸς Θεοῦ, ὀλοσχερῶς κατὰ παθῶν ἰσχυσας· Σύ μου ἰσχύς Κύριε, νικητικῶς διό ἀνέκραζες.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαύματος τοῦ ἐν Σοί, Παρθενομήτωρ! Γάρ σαφῶς γέγονας, ὅτι σαρκί τέτοκας, τόν τοῦ παντός Κτίστην καί Κύριον.

Κανών β'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Οὐρανίω σύ τοίνυν, Παμβασιλεῖ Ἄγιε, ἐναπογραψάμενος ἔδεις πρὸς τήν παράταξιν, περιζωσάμενος ἐν ἀληθείᾳ καί πίστει, κατὰ ὀπλομάχου τε καί κοσμοκράτορος.

Τίς ἄν εἴποι ἀξίως, τούς ἀνδρικούς ἄθλους σου; Σύ γάρ νεανίας ἐδείχθης, ὥσπερ τῷ σώματι, οὕτω τῷ πνεύματι, κατὰ παθῶν ἀριστεύσας, τῶν ἀλόγων κράτιστα ὄντως Δοσίθεε.

Τήν νηστείαν τῇ βρώσει, ἀντιτιθεῖς ἡσχυνας, τόν τῇ γεύσει πάλαι δολίως, ὑποσκελίσαντα, φεῦ τόν

Προπάτορα, ἐγκρατυνόμενος Πάτερ, συνεχούς ἐγκρατείας ὑπό ἀσκήσεως.

Θεοτοκίον.

Παναμώμητε Κόρη, ὁ Δυνατός μόνην Σε, Ἐαυτῶ μητέρα πρό τῶν αἰώνων προώρισε, καί ἐξελέξατο, ἐξ ἀπασῶν γενεῶν Σε· βαβαί Σοῦ μεγαλείου, καί ὄσης χάριτος.

Κοντάκιον τοῦ ὁσ. Δοσιθέου. Ἦχος πλ. δ'. Τῆ Ὑπερμάχῳ.

Ἀπό νεότητος σοφῶς τά ὑπέρ ἔννοιαν, ἐπιποθήσας αἰσθητῶν πάντων κατέπτυσας, διό γέγονας τῆ θείᾳ σου πολιτεία, τῆς Τριάδος οἰκητήριον πανέντιμον, τῶν Πατέρων σεμνολόγημα εὐφρόσυνον· ὅθεν κράζω σοι·
χαῖρε Πάτερ Δοσίθεε.

Ὁ Οἶκος.

Νεώτερος μὲν ἦς τῷ χρόνῳ, ἀλλ' οὐχ ὁ χρόνος φησὶν ὁ λαλῶν, ἀλλὰ Πνεῦμα ἐστὶν ἐν βροτοῖς· πνοή οὖν Παντοκράτορος ἦν ἡ διδάξασά σε, ἀποτάξασθαι μὲν τῷ κόσμῳ, συντάξασθαι δέ τῷ Χριστῷ· ὅθεν καγὼ σοι προθύμως ἀναφωνῶ τάδε.

Χαῖρε, ὁ ἀκμαῖος τῷ σώματι·

χαῖρε, ὁ ἀκμαιότερος τῷ πνεύματι.

Χαῖρε, ὁ τόν κοσμικόν τάραχον ἀποφυγών·

χαῖρε, ὁ εἰς πνευματικόν ὄρμον καταφυγών.

Χαῖρε, ὅτι ὑπό τῆς συγγενοῦς τῆ ἐλλάμψει φύσεως ἐφωτίσθης·

χαῖρε, ὅτι δι' αὐτῆς πρός τά ἐκείνης ἀσφαλέστατα ὠδηγήθης.

Χαῖρε, ὁ ὑψηλός μὲν τόν βίον·

χαῖρε, ὁ ταπεινός δέ τόν τρόπον.
Χαῖρε, τῆς ὑπακοῆς τό ὑπόδειγμα·
χαῖρε, τῆς νεότητος ἀγλαΐσμα.
Χαῖρε, ὁ ἐν ὀλίγῳ τελειωθείς·
χαῖρε, ὁ ἐν συντόμῳ πληρωθείς.
Χαῖρε Πάτερ Δοσίθεε.

**Κάθισμα τοῦ ἁγ. Δοσιθέου. Ἦχος α'. Τόν τάφον
Σου, Σωτήρ.**

Τῷ χρόνῳ μέν μικρός, τῇ συνέσει δέ μέγας, τῷ βίῳ
ὑψηλός, ταπεινός δέ ἐγένου, φρονήματι Δοσίθεε, ὡς
καλόν ἠγησάμενος, ὑποτάττεσθαι, ἀκολουθεῖν τε τό
χειρόν, τῷ γε κρείττονι, δι' ἐλπίδα βελτίστων, ἧς νῦν οὐ
διήμαρτες.

Δόξα. Τό αὐτό.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπί τό ὄρος τό Θαβώρ, μετεμορφώθης ὁ Θεός,
ἀναμέσον Ἡλιοῦ, καί Μωϋσέως τῶν σοφῶν, σύν
Ἰακώβῳ καί Πέτρῳ καί Ἰωάννῃ· ὁ Πέτρος δέ συνών,
ταῦτα Σοι ἔλεγε· καλόν ᾧδε ἐστί, ποιῆσαι τρεῖς σκηνάς·
μίαν Μωσεῖ καί μίαν Ἡλίᾳ, καί μίαν Σοί τῷ Δεσπότη
Χριστῷ. Ὁ τότε τούτοις, τό φῶς Σου λάμψας, φώτισον
τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ὡδή δ'. Κανών α'. Ἐπαρθέντα Σε ἰδοῦσα.

Σταυρωθεῖσαν σοί τήν σάρκα ἐν ἡλικία,
ἀκαμιοτάτῃ Πάτερ σύν ταῖς ἐπιθυμίαις καί δή σύν τοῖς
παθήμασιν, εἰκότως κραυγάζομεν· χαῖρε σωφροσύνης
ὑπόδειγμα.

Διδαγμάτων σε ἐνθέων πεπληρωμένον, ὑπό
ἀνδρός θειοτάτου ὄντως τοῦ Δωροθέου, καί ταῦτα

φυλάξαντα ἀξίως μακαρίζομεν, πόθῳ τε παμμάκαρ
γεραίρομεν.

Ὁμοτρόπως σε τοῦ θείου σου διδασκάλου,
διαβιοῦντα ἔγνωμεν, Δοσίθεε ὄντως, ἔργοις τε
ἐμπρέψαντα, ἐνθέοις πανένδοξε· ὅθεν εὐφημοῦμεν σε
ἅπαντες.

Θεοτοκίον.

Συσχεθέντα με Παρθένε ἐν ἀνομίαις, καί
ἀδυνάτως ἔχοντα τό ἀπαλλαγῆναι, Δέσποινα
ἀπάλλαξον, ἵνα ἀσιγήτῳ φωνῇ μεγαλύνω Σε,
ἀπηλπισμένων τὴν ἀντίληψιν.

Κανὼν β'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ὁ θυμὸς ἡ Βασίλειος, ἔφη ψυχῆς νεῦρον ἔστιν εἰς
ἐνστασιν, τῶν καλῶν ἐφ' οἷς ἐκέχρησο, καί αὐτός αὐτῶ
Πάτερ Δοσίθεε.

Δῶρο Θεοῦ τοῦ μάκαρος, ῥήμασιν ἐνθέοις μάκαρ
πειθόμενος, διετέλεις αὐξῶν χάριτι, τοῦ Θεοῦ ἐν ἔργοις
τοῖς τῆς πίστεως.

Ὡσπερ ξύλον παρ' ὕδασι, τό πεφυτευμένον μάκαρ
ἀπέδωκας, τοὺς καρπούς σου ἐν καιρῶ αὐτῶν, ἐν σαῖς
πράξεσι κατευοδούμενος.

Θεοτοκίον.

Θεϊκῆς πάσης χάριτος, ἥς πεπληρωμένη Κόρη
Πανάχραντε· διό χαῖρε Σοί ὁ Ἄγγελος, Κεχαριτωμένη
ἐκράυγαζεν.

Ῥιδή ε'. Κανών α'. Σύ Κύριέ μου φῶς.

Ἰκέτευε ἀεὶ, ἰκετεύω Δωρόθεε, τόν Κύριον ὅπως εὖρω, τῶν ἐπταισμένων τήν λύσιν, ἡμέρα τῆς ἐτάσεως.

Θαράπων τοῦ Θεοῦ, ἀντί κόσμου γεγέννησαι· προέκρινας γάρ εὐλόγως τήν μισθαποδοσίαν, τήν θείαν καί αἰώνιον.

Ἐγίγνωσκεις οὐδέν, τῶν Θεοῦ σύ Δωρόθεε· ὁ ἔμφυτος δέ σοι νόμος, ὁ ἔλλαμψας οἰκεῖος, πρὸς πάντα καθωδήγησε.

Θεοτοκίον.

Ἐσκόρπισα κακῶς, τόν πατρῶον ᾧ Δέσποινα, ὄν ἔλαβον πρῶην πλοῦτον, ἀπορία συζῶντα· οἰκτεῖρησον οὖν δέομαι.

Κανών β'. Φώτισον ἡμᾶς.

Συνέλαβες ἐν ψυχῇ, Θεοῦ φόβον διὰ πίστεως, καὶ δι' αὐτοῦ πάλιν ἀγάπην Θεοῦ καὶ ἐξ ἀμφοῖν, σωτηρίας πνεῦμα ἀπέτεικας.

Νοσοῦντας ἀδελφούς, ἐπεσκέπτου ὡς φιλάδελφος καὶ συμπαθής ὡς Δεσπότης μιμητής, τήν μακαρίαν ἀκούση φωνήν, μακάριε.

Ἴασαι διό, τὰ παθήματα δεόμεθα, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἡμῶν τῶν τήν σεπτὴν τιμώντων, καὶ σεβασμίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Ἰασαι Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τήν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς Σου ἀξιώσασα, καί τήν ὑγείαν, τῇ πρεσβείᾳ Σου παράσχου μοι.

Ὡιδή στ'. Κανὼν α'. Θύσω Σοι, μετὰ φωνῆς.

Τίμιος, ὡς ἀληθῶς ὁ θάνατος ἔναντι, ὁ σός Κυρίου παμμάκαρ· ἀρεστή γάρ Κυρίῳ ἡ ψυχὴ σου, ὡς ταῖς θεαῖς καλλοναῖς ἀπαστρά-πτουσα, Ὅσιε.

Οἰκῆτωρ, ὡς εὐθύς τήν καρδίαν γενόμενος, τῆς τῶν πραέων ἐγένου, μετὰ πάντων Ὀσίων καί κληρονόμος· γῆν γάρ φησίν, εὐθεῖς κατασκηνώσουσιν ἄλυπον.

Ἵπέδυσ, ὡς ὁ Δαβὶδ ἐχθροῦ εἰς παράταξιν, προσαπορρίψας ὁμοίως, πανοπλίαν νίκην μεριζομένην, τόν Σταυρόν δέ, ὡς βακτηρίαν ἀναλαβόμενος.

Θεοτοκίον.

Τέτρωμαι, ὑπὸ βελῶν ἀλάστορος δαίμονος, τοῦ ἐκζητοῦντος ἀεὶ με, τῇ ψυχῇ καί σώματι ἀπολέσαι, Παναγία τῇ ἀμάχῳ ἰσχυί Σου σῶσον με.

Κανὼν β'. Ἰλάσθητί μοι, Σωτήρ.

Πραότητι ἀληθῶς, τά ἔργα σου διεξήγαγες καί δι' αὐτῆς σὴν ψυχὴν, παμμάκαρ ἐδόξασας· τήν γῆν τῶν πραέων οὖν, κατοικεῖς ὡς πρᾶος, εἰς αἰῶνας ἀγαλλόμενος.

Καθάπερ Παῦλος φησίν, ἡμῖν διακελευόμενος, σύ ἐνεδύσω σαφῶς, πραότητα Ἁγίε, ταπεινοφροσύνην τε καί μακροθυμίαν, καί χρηστότητα Δοσίθεε.

Τό κατ' εἰκόνα Θεοῦ, ἡμῖν σαφῶς πᾶσιν ἔνεστιν, ὡς λογικοῖς ἀληθῶς, τό δέ καθ' ὁμοίωσιν, ἐγγίνεσθαι λέγεται, χρηστοῖς γενομένοις, ὁ σαφῶς σοί προσεγένετο.

Θεοτοκίον.

Πατρός ἀνάρχου Υἱόν, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδυῖ Σου, ἐκ Πνεύματος, ὦ Ἀγνή, Ἁγίου συνέλαβες, ἀκόπως δ' ἐβάστασας καί ἀφθόρως ὄντως, ὑπέρ ἔννοιαν ἐγέννησας.

Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος Βαρύς. Αὐτόμελον.

Ἐπί τοῦ ὄρους μετεμορφώθης, καί ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί Σου, τήν δόξαν Σου, Χριστέ ὁ Θεός ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν Σέ ἴδωσιν σταυρούμενον, τό μέν πάθος νοήσουσιν ἐκούσιον, τῷ δέ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι Σύ ὑπάρχεις ἀληθῶς, **τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα.**

Ὁ Οἶκος.

Ἐγέρθητε οἱ νωθεῖς, μή πάντοτε χαμερπεῖς· οἱ συγκύπτοντες εἰς γῆν τήν ψυχὴν μου λογισμοί, ἐπάρθητε καί ἄρθητε εἰς ὕψος θείας ἀναβάσεως· προσδράμωμεν Πέτρῳ καί τοῖς Ζεβεδαίου, καί ἅμα ἐκείνοις τό Θαβώριον ὄρος προφθάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν σύν αὐτοῖς τήν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· φωνῆς δέ ἀκούσωμεν, ἧς περ ἄνωθεν ἤκουσαν, καί ἐκήρυξαν **τοῦ Πατρὸς τό ἀπαύγασμα.**

Συναξάριον.

Τῇ 13^ῃ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τῶν Ὁσίων Δωροθέου καί Δοσιθέου, τοῦ ὑποτακτικοῦ αὐτοῦ, τῶν ἐν Γάζῃ τῆς Παλαιστίνης.

Στίχοι

Δόσις Θεοῦ Δοσίθεος χρηστοῖς ἔργοις,
δόσις Θεῶ ἀντίδοτος ἐσθλῆ γνώμη.

**Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός,
ἐλέησον καί σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν .**

ᾠδὴ ζ'. Κανὼν α'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Ὁ βασιλεύων, βασιλευόντων πάντων καί
κραταιός, μόνος σε προσάγει Ὅσιε Ἐαυτῶ,
στρατευόμενον καί κράζοντα· εὐλογημένος εἶ ἐν τῷ
ναῶ τῆς δόξης Σου, Κύριε.

Κολαστηρίους, ἀποκειμένους τόπους τοῖς
μοχθηροῖς, πρῶην ἐθεώρησας Πάτερ διά γραφῆς,
ἐξεπλάγης καί δή ἔσπευσας, τοῖς σωζομένοις ἄληκτα,
γενέσθαι μάκαρ ὁμόσκηνος.

Ἀπ' ὀφθαλμῶν σου, ἐπετινάξω ὕπνον καί
νυσταγμόν, Πάτερ σῶν βλεφάρων Δαβιτικῶς καί
κροτάφων σου ἀνάπαυσιν, ἕως οὗ εὗρες τόπον τῷ Θεῶ,
καρδίαν σὴν ἄξιον.

Θεοτοκίον.

Γερηρακεῖαν, τῇ ἀμαρτία φύσιν τήν τῶν βροτῶν,
οἶκτω ὁ Υἱός Σου, Πάναγνε, διά Σοῦ, ἀνενέωσε
κραυγάζουσιν· εὐλογημένη Σύ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις
Πανάμωμε Δέσποινα.

Κανὼν β'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Μωϋσῆς ὡς ἐκεῖνος, τόν Αἰγύπτιον κτείνας,
ψάμμῳ ἐνέκρουσε, τόν τύφον καί σύ Πάτερ, τῇ

μετριοφροσύνη, καταθάψας ἐκραύγαζες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ἐν τοῖς τῶν σῶν ἀγώνων, καταπόντισας ὄντως ἰδρωσιν Ἄγιε, ὡς ἄλλους δὴ τριστάτας, τριμερές τῆς ψυχῆς σου, διό χαίρων ἀνέκραζες· ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Τόν ἐκβεβακχευμένον, ἐν ἐπιθυμίαις συναπεκέντησας, τόν κόσμον σὺν ἀπάτη, Φινεές ὥσπερ ἄλλος, ὡς ἐκθέσμοις ἐγκύπτοντα, τὴν συρροήν τῶν παθῶν, Δοσίθεε κοπάσας.

Θεοτοκίον.

Ἀσωμάτων Ἀγγέλων, ὑπερτέρα πέφυκας τῇ καθαρότητι, τοῦ σώματος ψυχῆς τε, Δανιήλ ὡς προεῖπεν· ὡς γὰρ φέγγος ἐξέλαμψας, ἀπὸ τῆς δόξης Θεοῦ, Πανάμωμε κυκλόθεν.

Ἐπιδήμη'. Κανὼν α'. Χειῖρας ἐκπετάσας.

Ὅσπερ ὁ Προφήτης Δανιήλ, τοὺς ὁμογέροντας νεάζων ἔκρινεν, ἐξώλεις τ' ἔδειξεν ἔμφρονα, ὡς ἀθῶαν ἀθωοῦσαν τε, ὑπακοήν ὡς συνετός, σὺ ἐδικαίωσας κατακρίνας, τό παρακούειν μάκαρ καὶ ἐπαίρεσθαι.

Συνῆκε τό μέγα γυναικῶν, τῆς ἀγνωσίας ἐν τοῖς τέκνοις ζήτημα, Σολομών δωδεκαετῆς ὦν· ἀρετῆς καὶ σὺ Δοσίθεε, ὥσπερ κυρίας ἐραστής σαφῶς γεγένησαι, τῇ αὐτῇ δέ, σεαυτόν ὡς παῖδα ζῶντα ἀπέδωκας.

Οἱ Παῖδες νηστεία τῇ ψυχῇ, ἀλλά καὶ τῷ σώματι μᾶλλον λαμπρότεροι, ἀβροδιαίτων ἀνεδείχθησαν,

ἐγκρατεία λαμπρυνόμενοι νεανισκείων καί αὐτός
τούτοις συνέψαλλες· εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
τόν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἴνα τούς ἀνθρώπους κοινωνούς, ἐργάση Δέσποτα
Σῆς δόξης ἄνθρωπος, ἀτρέπτως γέγονας Εὐσπλαχνε
καί Παρθένον τήν τεκοῦσαν Σε, μετά τόν τόκον ὥσπερ
ἦν ὄντως ἐφύλαξας· εὐλογοῦμεν πάντες διό Χριστέ ὡς
Φιλάνθρωπον.

Κανὼν β'. Τον Βασιλέα.

Τήν παροικοῦσαν, εἰς τόν ἀγρόν ἐν ὁδοῖς τε, τοῦ
ἐχθροῦ ἐξέκλινας ῥομφαῖα, Πάτερ κατά μόνας,
προφητικῶς καθήσας.

Τῇ ἡσυχία, σκιρτητικά ὡς θηρία, ἐμπαθεῖς
κατεύνασας ὀρέξεις, καί κατηγωνίσω, δυνάμει τοῦ
Λόγου.

Τήν ἡρεμίαν ὡς νουνεχῆς οὖν διώξας, τοῦ Θεοῦ
ἐπέτυχες εὐκαίρως, Τοῦτον μεγαλύνων, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Φωτιστικήν Σε, καί χρυσαυγῇ τό σκηνῶσαν, ἐν Σοί
φῶς ἀπρόσιτον Παρθένε, ἔδειξε λαμπάδα, εἰς πάντας
τούς αἰῶνας.

ᾠδή θ'. Κανὼν α'. Λίθος ἀχειρότμητος.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν πάντες, ἐν ἐκκλησίαις
εὐλογοῦντες, Κύριον ἡμῶν τόν διδόντα, πνεῦμα σοφίας

καί ἐπιγνώσεως, δί' οὗ εἰδέναί ἔχομεν, τίς ἡ ἐλπίς τῆς Αὐτοῦ κλήσεως.

Ὡς παρεστηκός σὺν Ἀγγέλοις, τῷ ἀπροσίτῳ ἤδη θρόνῳ, τοῖς ἐπιτε-λοῦσι τὴν μνήμην, σοῦ τὴν φωσφόρον καί παναοίδημον, τὸν ἰλασμόν ἰκέτευε, δοθῆναι Πάτερ θεοδόξαστε.

Στέφος ἀνεπλέξω παμμάκαρ, μὴ παλαιούμενον τῷ χρόνῳ, θείας τε ἐπέτυχες δόξης, εἰς βασιλείαν ὄντως ἀσάλευτον, παραλαβεῖν ὡς Ὅσιος, μετὰ Ὀσίων κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον.

Ὡραν ἐννοῶν Θεοτόκε, τὴν τοῦ θανάτου ὄλως φρίττω, μὴ τὰς φρικαλέας δαιμόνων, ἐξοφωμένας τε ὄψεις ἴδοιμι· διό ἀντιλήπτωρ Δέσποινα καί βοηθός μοι τότε φάνηθι.

Κανὼν β'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Εὐφράνθης ἡσυχάζων ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς τό Πνεῦμα τό θεῖον προ-φαίνεται· νοῦς γάρ ὁ σός, ἤδη ἐπανεῖτε πρὸς ἑαυτόν, δί' ἑαυτοῦ δί' ἀνέβαινεν, ἔννοιαν ἀεὶ τὴν τοῦ Θεοῦ· ἐλλάμπετο δέ κάλλος, τῷ θείῳ καί ἀρρήτῳ, τῶν αἰωνίων ἀντεχόμενος.

Εὐφραίνη νῦν παμμάκαρ ἐν οὐρανοῖς, εὐφροσύνην μηδέποτε λήγουσαν, ὅτι Θεοῦ δόξης ἀπολαύεις μετὰ πασῶν, Ἀγγελικῶν Δυνάμεων καί Ἁγίων Πάντων διηνεκῶς, πρεσβεύων ὑπὲρ πάντων, τῶν σοί ὁμωνυμούντων, καί εὐφημούντων τὴν σὴν κοίμησιν.

Ἐξόξασε Θεός σε καί ἐπί γῆς, μεταξύ σε Πατέρων ἐκλάμποντα, ὡς φαῖνόν ἄστρον ἐπιδείξας τοῖς μετά σου, οἱ καί χαρᾶς ἐπλήσθησαν, θάμβους τε πῶς χρόνω ὡς ἐν βραχεῖ, τοσαύτης θείας δόξης, ἠξίωσαι αἰτίαν, ὑπακοήν σου λογισάμενοι.

Θεοτοκίον.

Φιλάνθρωπε Θεάνθρωπε Ἰησοῦ, τῆς Ἀγνῆς κυησάσης Σε Δέσποτα, μετά πασῶν τῶν ἐπουρανίων Σου λειτουργῶν καί τῶν Ἁγίων Πάντων Σου, καθικετευούσης ὑπέρ ἡμῶν, ἐπάκουσον Οἰκτήρμον, ἀξίους τε μερίδος τῶν σωζομένων ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐξαποστειλάρια. Τῆς Ἑορτῆς. Αὐτόμελον.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτός Πατρός ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι φωτί Σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τόν Πατέρα, φῶς καί τό Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν κτίσιν.

Τῶν Ἁγίων. Ἐν Πνεύματι τῷ Ἱερῷ.

Ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος, ἐπί σοί οὐρανόθεν, Δοσίθεε μακάριε, προῖδών σου τῆς γνώμης, τό πρᾶον καί ἡσύχιον, τό ταπεινόν καί ἄπλα-στον, καί χάριν σοι κατέπεμψεν, ἔργω ταῦτα δηλῶσαι, ἐν βραχεῖ ἀλλ' ἀξίως πολλῆς μισθαποδοσίας.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Μισθός σοι τά οὐράνια, τά ὑπέρ λόγον Ὅσιε· ταῦτα γάρ πλοῦτος τε δόξης, ἐπί σε κληρονομία, υἰοθεσία ἅμα τε, φωτός ἀφράστου ἔλλαμψις· ἔπαθλα ταῦτα ἄλλα τε, μύρια πρόκειται πᾶσι, τοῖς διαθλοῦσι νομίμως.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν στίχους στ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ' καὶ τῶν Ἀγίων γ'.

Ἦχος πλ. δ'. Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἄγε δὴ μοι ὁ θίασος, τῶν μοναστῶν ἐν ψαλμοῖς καὶ ᾠδαῖς εὐφημήσωμεν, τόν κλεινόν Δοσίθεον καὶ ἀσκήσει περιβλεπτον, τόν μηδέποτε Θεοῦ τά λόγια ἀκηκοότα, πόθω δέ πράττοντα καὶ ἀρνησάμενον, ἑαυτόν καὶ ἄραντα σταυρόν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήσαντα, Χριστῷ τῷ σώζοντι.

Δόσις ἀγαθὴ δεδώρησαι, ἐπὶ τῆς ἐκ Πατρὸς, τοῦ τῶν φώτων ἀοίδημε· σύ γάρ ᾠφθης χάριτι, τοῖς μονάζουσιν ἄμεμπτος, κανὼν καὶ τύπος τῆς ταπεινώσεως, ὑπακοῆς τε ἔμψυχον ἄγαλμα· ὅθεν τόν δόντα σε, Θεόν μεγαλύνοντες αἶνον Αὐτῷ, μέλλομεν γηθόμενοι, νῦν χαριστήριον.

Δῶρον Θεῷ εὐπρόσδεκτον, ἐπενηνέχθης ζωῆ, ἀγνοτάτη Δωρόθεε, λαμπρυνθεῖς φαιδρότατα, ὡς χρυσός ἐν καμίνῳ πρίν· σύ γάρ ἀσκήσει, θερμῆ συντόνῳ τε, καὶ κακουχία ἐγκατεχώνευσας, ἅπαν τό κίβδηλον, πάθη συσκιαζόντα τὴν τῆς ψυχῆς, ἀρχαίαν λαμπρότητα καὶ ἐπιφάνειαν.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τό καθαρτήριο πῦρ, τό ἀναλωτικόν τῆς ὕλης, ὃ ἦλθε Χριστός βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, τάχιστα ὡς ὁ βαλὼν βούλεται, ἐν καρδίᾳ σου ἀνήφθη, παμμακάριστε Δωρόθεε· θείους γάρ ὡς ἄνθρωπος λογισμούς, ἐπ'

αὐτῆς ἐκκαῦσαν, τόν νοῦν σου ἐθέρμανεν, εἰς θεωρίας ὑψωμα, πᾶσαν ἐν σοί γεηράν προσπάθειαν ἀποξηρᾶναν, τοιοῦτον τό θεῖον πῦρ, καυστικόν κακίας, ἀναστάσεως δύναμις καί ἀθανασίας ἐνέργεια· ὃ καί ἡμῖν ἐναφθείη, ταῖς πρὸς Θεόν πρεσβείαις σου, Πάτερ θεοπύρσευτε.

Καί νῦν. Τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος πλ. δ'.

Παρέλαβεν ὁ Χριστός...

Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις.

Μεγαλυνάρια.

Δρόσω τῇ τοῦ Πνεύματος ἀρδευθείς, ψυχῆς ταῖς ἀρούραις, τῆς ἐν ταύτῃ τῆς ἀρετῆς, σπέρμασιν ἐμφύτοις, ἀνέθαλλες καρπούς τε, ἀνέδωκας γενναίους, πάτερ Δωρόθεε.

Βίου μήκους ἄνωθεν καί ζωῆς, ἔτη δωρηθῆναι, ὁμωνύμῳ σοι σεβαστῷ, πρέσβευε ἀπαύστως καί κλήρου ἀκηράτου, σύν σοί ἐν οὐρανίοις, γεννέσθαι μέτοχον.